

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 420/2018-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. septembra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [redacted]; [redacted]; [redacted]; [redacted] a [redacted] [redacted], zastúpených euroadvokátom JUDr. Lubomírom Müllerom, Symfonická 1496/9, Praha, Česká republika, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 4 ods. 2 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 23 Tos 24/2018 z 19. februára 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [redacted], [redacted], [redacted] a [redacted] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. mája 2018 doručená sťažnosť [redacted], [redacted], [redacted] a [redacted]

(ďalej len „sťažovateľky“), ktorou namietali porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 4 ods. 2 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „protokol č. 7“) uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 23 Tos 24/2018 z 19. februára 2018 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“). Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 4. mája 2018.

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že rozsudkom Nižšieho vojenského súdu Košice sp. zn. T 30/56 zo 17. februára 1956 bol [REDAKOVANÉ] (ďalej len „odsúdený“) uznaný vinným zo spáchania trestného činu nenastúpenia služby v ozbrojených silách podľa § 265 ods. 1 zákona č. 86/1950 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov účinného do 31. decembra 1961 (ďalej len „trestný zákon“) a bol mu uložený trest odňatia slobody v trvaní 24 mesiacov nepodmienečne. Dôvodom odsúdenia bola skutočnosť, že odsúdený kvôli svojmu náboženskému presvedčeniu (Svedkovia Jehovovi) odmietol vykonať vojenskú základnú službu.

Uznesením Vojenského obvodového súdu Prešov (ďalej len „vojenský obvodový súd“) sp. zn. 2 Rtv 56/91 z 25. septembra 1991 bol v rámci prieskumného konania podľa § 14 ods. 1 písm. f) zákona č. 119/1990 Zb. o súdnej rehabilitácii v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnej rehabilitácii“) zrušený rozsudok zo 17. februára 1956 spolu s ďalšími rozhodnutiami na tento rozsudok obsahovo nadväzujúcimi. Následne vojenský obvodový súd rozsudkom sp. zn. 2 Rtv 56/91 z 25. septembra 1991 uznal odsúdeného vinným z trestného činu nenastúpenia služby v ozbrojených silách a odsúdil na trest odňatia slobody v trvaní 12 mesiacov podmienečne.

Sťažovateľky sú pozostalou manželkou a pozostalými dcérami odsúdeného, ktorý 12. septembra 2014 zomrel.

Uznesením Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 5 Nt 34/2017 z 23. novembra 2017 bola povolená obnova konania v trestnej veci odsúdeného, v dôsledku čoho boli podľa § 400 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších

predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) zrušené výroky o vine a treste v rozsudku vojenského obvodového súdu sp. zn. 2 Rtv 56/91 z 25. septembra 1991, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento rozsudok obsahovo nadväzujúce.

Proti uzneseniu okresného súdu podal v zákonnej lehote sťažnosť prokurátor Okresnej prokuratúry Prešov, o ktorej krajský súd napadnutým uznesením rozhodol tak, že uznesenie okresného súdu sp. zn. 5 Nt 34/2017 z 23. novembra 2017 v celom rozsahu zrušil a návrh na povolenie obnovy konania zamietol, pretože nezistil podmienky obnovy konania.

3. Sťažovateľky v ústavnej sťažnosti nesúhlasia s napadnutým uznesením krajského súdu, ktorým nepovolil obnovu konania z dôvodu, že v danom prípade už bolo rozhodované podľa zákona o súdnych rehabilitáciách. Argumentujú, že v prerokúvanom prípade je potrebné prihliadnuť na uznesenie ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 161/2014, v ktorom ústavný súd, vychádzajúc z rozsudkov Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), vyslovil názor, že osobitným právnym nástrojom na odstránenie dôsledkov kriminalizácie odmietnutia výkonu vojenskej služby z dôvodu svedomia alebo náboženského presvedčenia je v slovenskom právnom poriadku zákon o súdnej rehabilitácii. Sťažovateľky ďalej uviedli, že v trestnej veci odsúdeného síce prebehlo rehabilitačné konanie, výsledkom ktorého bolo uznesenie vojenského obvodného súdu sp. zn. 2 Rtv 56/91 z 25. septembra 1991, avšak zákon o súdnej rehabilitácii bol v danom prípade použitý v rozpore s jeho účelom, pretože kriminalizácia odsúdeného nebola odstránená, keďže rehabilitačný rozsudok síce uložil odsúdenému miernejší trest, ale naďalej ho uznáva vinným pre spáchanie trestného činu nenastúpenia služby v ozbrojených silách.

Sťažovateľky nesúhlasia s názorom krajského súdu o možnosti nápravy iba dovolaním, resp. skôr sťažnosťou pre porušenie zákona, pretože dovolanie vzhľadom na uplynutie trojročnej lehoty ani sťažnosť pre porušenie zákona v posudzovanom prípade už neprichádzajú do úvahy, a tak krajský súd vlastne odkazuje na fakticky nerealizovateľnú možnosť nápravy.

Podľa názoru sťažovateľiek sa krajský súd vôbec nezaoberal niektorými novozistenými skutočnosťami, ktoré sťažovateľky v návrhu na obnovu konania predložili. V prvom rade išlo o skutočnosť, že sa súdy v trestnom konaní ani v rehabilitačnom konaní nezaoberali skutočnosťou, či bol povolávací rozkaz odsúdenému doručený. Taktiež sa

príslušné súdy nezaoberali ďalšou skutočnosťou, či v čase konania bolo garantované právo na slobodu svedomia a náboženského vyznania podzákonnými normami a či ich bolo možné použiť. Vojenský obvodový súd v rámci rehabilitačného konania vec posudzoval iba podľa trestného zákona, ale opomenul vec posúdiť predovšetkým podľa listiny, ktorá v tom čase už bola účinná. V neposlednom rade od pôvodného odsúdenia v roku 1956 bolo udelených viacero amnestií, pričom niektoré sa na posudzovanú vec vzťahovali, avšak vojenský obvodový súd žiadne dokazovanie nevykonal a rovno pristúpil k odsudzujúcemu rozsudku.

4. Na základe uvedených skutočností sťažovateľky navrhujú, aby ústavný súd nálezom rozhodol, že napadnutým uznesením krajského súdu boli porušené ich práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny, čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 4 ods. 2 protokolu č. 7. Následne žiadajú, aby ústavný súd zrušil predmetné uznesenie krajského súdu a uplatňujú si tiež právo na úhradu trov konania – trov právneho zastúpenia.

II.

5. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom

predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny sa každý môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

Podľa čl. 4 ods. 2 protokolu č. 7 ustanovenia, že nikoho nemožno stíhať alebo potrestať v trestnom konaní podliehajúcim právomoci toho istého štátu za trestný čin, za ktorý už bol oslobodený alebo odsúdený konečným rozsudkom podľa zákona a trestného poriadku tohto štátu, nie sú na prekážku obnove konania podľa zákona a trestného poriadku príslušného štátu, ak nové alebo novoodhalené skutočnosti alebo podstatná chyba v predchádzajúcom konaní mohli ovplyvniť rozhodnutie vo veci.

III.

K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny

8. Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom

prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07, III. ÚS 288/2016).

9. Pokiaľ ide o základné práva a slobody, ústava rozdeľuje ochranu ústavnosti medzi všeobecné súdy a ústavný súd. Systém tejto ochrany je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (napr. I. ÚS 13/00, I. ÚS 49/01).

10. Ústavný súd považuje za potrebné tiež pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02, III. ÚS 151/05, III. ÚS 344/06, II. ÚS 239/2018).

11. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (porov. I. ÚS 17/01, III. ÚS 328/08, IV. ÚS 11/2010, II. ÚS 2/2015). Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutia všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody. Ústavný súd poukazuje i na skutočnosť, že nie je a ani nemôže byť súdom skutkovým, t. j. jeho úlohou nie je nahrádzať činnosť všeobecných súdov (I. ÚS 12/05, II. ÚS 410/06, IV. ÚS 238/07).

12. Jadrom ústavnej sťažnosti je nesúhlas sťažovateľiek s napadnutým uznesením krajského súdu, ktorým nepovolil obnovu konania z dôvodu, že v danom prípade už bolo rozhodované podľa zákona o súdnych rehabilitáciách, čím poprel účel a zmysel tohto zákona.

13. Ústavný súd teda tak, ako to už vyslovil vo viacerých svojich nálezochoch, nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (napr. I. ÚS 31/05), a preto nemôže preskúmať rozhodnutia všeobecných súdov, pokiaľ tieto súdy vo svojej činnosti postupujú v súlade s právami na súdnu a inú právnu ochranu zakotvenými v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). Z takéhoto pohľadu pristúpil ústavný súd aj k posúdeniu napadnutého uznesenia krajského súdu.

14. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu sp. zn. 23 Tos 24/2018 z 19. februára 2018 okrem iného vyplýva:

«Úvodom k samotným dôvodom svojho rozhodnutia, senát krajského súdu uvádza, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je rozporné. Na jednej strane je tu konštatované, že nejde o novoobjavenú skutočnosť, ak súd aj nesprávne aplikoval platné právne predpisy v rehabilitačnom konaní podľa zák. č. 119/1190 Zb. o súdnej rehabilitácii. Na druhej strane súd prvého stupňa robí záver o tom, že konanie obvineného nemožno považovať za trestný čin. Tento nesprávny právny názor pôvodne rozhodujúcich súdov považoval súd prvého stupňa za podstatnú chybu predchádzajúceho konania, ktorá v zmysle čl. 4 ods. 2 Protokolu č. 7 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, zakladá relevantný dôvod pre povolenie obnovy konania.

Na tomto mieste senát krajského súdu vyslovuje nasledovný právny názor o vzťahu a použití tých ustanovení Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a Tr. por. týkajúcich sa mimoriadnych opravných prostriedkov proti právoplatným rozhodnutiam súdu. Ustanovenie čl. 4 ods. 2 Protokolu č. 7 vyššie citovaného Dohovoru vyjadruje možnosť obnovy konania, ako výnimky z ods. 1 vyššie citovaného ustanovenia a neprípustnosti stíhania a potrestania, ak v tej istej veci už bolo právoplatne rozhodnuté. Predmetné ustanovenie Dohovoru pod pojmom obnova konania, nemá na mysli len obnovu konania v zmysle nášho Tr. por. (vrátane Tr. por. účinných do 31.12.2005), ale obnovu

konania všeobecne, z dôvodov jednak skutkových alebo procesných. Takto formulovanej možnosti „otvorenia“ právoplatne skončenej veci bol potom daný výraz aj v Ústave Slovenskej republiky, kde v čl. 50 ods. 5 sa používa pojem „mimoriadne opravné prostriedky“.

Ďalej je potrebné poukázať na to, že citované ustanovenie Dohovoru výslovne odkazuje na zákon a Trestný poriadok príslušného štátu, pričom v Tr. por. je daný tomuto výraz v ustanoveniach o mimoriadnych opravných prostriedkoch - 8. hlava III. časti Tr. por., kde najmä procesné vady a hmotnoprávne vady, vrátane väd týkajúcich sa trestu, môžu byť dôvodom na dovolanie (predtým sťažnosť pre porušenie zákona) a až skutkové vady v prípade nových skutočností, alebo dôkazov týkajúce sa ako výroku o vine tak, aj výroku o treste, môžu byť podmienky pre obnovu konania.

Pod pojmom podstatná chyba v predchádzajúcom konaní nemožno mať na mysli použitie nesprávnej právnej kvalifikácie na základe nesprávneho právneho názoru, hoci by to aj vyplývalo z nesprávnej aplikácie do úvahy prichádzajúcich predpisov, vrátane medzinárodných dohôd. Iný výklad by bol v rozpore s podmienkami obnovy konania podľa § 394 ods. 1 Tr. por. Tu je potrebné súčasne poukázať na ustanovenie § 394 ods. 4 Tr. por., podľa ktorého skutočnosťou skôr neznámou je aj rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorého rozhodnutím prokurátora alebo súdu Slovenskej republiky, alebo v konaní ktoré mu prechádzalo boli porušené základné ľudské práva alebo slobody obvineného, ak negatívne dôsledky tohto ustanovenia nemožno inak napraviť. Súd prvého stupňa si svojím rozhodnutím prakticky predčasne „osvojil“ kompetencie tohto Európskeho súdu, pričom v konaní o obnove konania negatívne dôsledky vyššie uvedených súdnych rozhodnutí, nemožno inak napraviť.

Napokon, ak v predmetnej veci už bolo rozhodované po 01.01.1990 podľa zákona o súdnej rehabilitácii - zák. č. 119/1990 zb. v znení neskorších predpisov, nemožno dospieť k záveru, že došlo po týchto rehabilitačných rozhodnutiach znovu k splneniu podmienok pre obnovu konania podľa § 394 ods. 1 Tr. por. V tomto rehabilitačnom konaní sa súdy nezaoberali len výrokom o treste, ale aj výrokom vine práve z pohľadu účelu zákona o súdnej rehabilitácii tak, ako je uvedené v § 1 citovaného zákona.»

15. Ústavný súd uvádza, že sťažnostná argumentácia sťažovateľiek nie je spôsobilá spochybníť ústavnú udržateľnosť záverov krajského súdu. Krajský súd jasne a zrozumiteľne objasnil, prečo v posudzovanej veci neboli naplnené podmienky pre obnovu konania podľa § 394 Trestného poriadku. Svoj právny názor v tomto smere krajský súd konformne odôvodnil a ústavnému súdu na tom neprináleží nič meniť. Právne závery krajského súdu majú racionálny základ a sú plne udržateľné aj v rovine ústavného práva. Skutočnosť, že sa sťažovateľky s právnym názorom krajského súdu nestotožňujú, nie je sama osebe dôkazom jeho neústavnosti a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecného súdu svojím vlastným. Podľa ústavného súdu právny názor krajského súdu vo vzťahu k dôvodnosti návrhu na obnovu konania aj s prihliadnutím na okolnosti danej veci rozhodne nevykazuje žiadne nedostatky.

16. Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, porušenia ktorého sa sťažovateľky dovoľávali, zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (napr. I. ÚS 26/94, I. ÚS 21/2018). Taktiež z jeho obsahu vyplýva, že neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom (II. ÚS 21/02, I. ÚS 565/2014).

17. Na základe uvedeného ústavný súd sťažnosť sťažovateľiek po jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde v časti spočívajúcej v namietaní porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

K namietanému porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

18. Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd poukazuje aj na doterajšiu judikatúru ESLP, z ktorej možno vyvodiť, že pod ochranu čl. 6 ods. 1 dohovoru nespadá konanie o mimoriadnych opravných prostriedkoch, za ktoré treba bezpochyby považovať aj konanie o návrhu na obnovu konania (m. m. I. ÚS 5/02, IV. ÚS 382/09), pretože rozhodnutia o povolení obnovy konania alebo zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania priamo nesúvisia s rozhodnutím o právach a záväzkoch občianskoprávneho charakteru alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti adresátom práv podľa tohto

ustanovenia dohovoru. Článok 6 ods. 1 dohovoru totiž neobsahuje právo na revíziu súdneho konania [pozri aj SVÁK, J. *Ochrana ľudských práv z pohľadu judikatúry a doktríny štrasburských orgánov ochrany práva*. Žilina : Poradca podnikateľa, 2003, s. 370 – 371, ktorý v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie vo veci Callaghan c. Spojené kráľovstvo z 9. 5. 1985, Décisions et rapports, č. 60 (IV. ÚS 403/09, III. ÚS 352/2014)].

Článok 6 ods. 1 dohovoru je aplikovateľný až na obnovené konanie.

19. S ohľadom na uvedené skutočnosti a v súlade s doterajšou rozhodovacou praxou ústavného súdu (I. ÚS 5/02, IV. ÚS 382/09, IV. ÚS 287/2010, IV. ÚS 117/2011) preto neprichádza do úvahy, aby ústavný súd mohol postup krajského súdu v jeho napadnutom uznesení kvalifikovať ako porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a z uvedených dôvodov sťažnosť v časti spočívajúcej v namietaní porušenia čl. 6 ods. 1 dohovoru odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

K namietanému porušeniu práva podľa čl. 4 ods. 2 protokolu č. 7

20. Sťažovateľky namietajú tiež porušenie čl. 4 ods. 2 protokolu č. 7, a to tým, že krajský súd nenapravil podstatnú chybu v predchádzajúcom konaní. Ústavný súd už v minulosti konštatoval (napr. v rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 161/2014), že predmetné ustanovenie je potrebné vykladať aj v kontexte s ďalšími právami, ktoré uvedený protokol zakotvuje. Z čl. 4 ods. 2 protokolu č. 7 vyplýva, že bližšie podmienky, za ktorých je možné a prípustné dosiahnuť obnovu konania, ustanoví právo zmluvného štátu. Okresný súd aj krajský súd posúdili návrh sťažovateľiek, pričom krajský súd ako sťažnostný súd po vyhodnotení argumentácie sťažovateľiek dospel k záveru, že podmienky na povolenie obnovy konania neboli splnené, čím došlo k realizácii čl. 4 ods. 2 protokolu č. 7.

K realizácii čl. 4 ods. 2 protokolu č. 7 dochádza už tým, že príslušný súd v procese poskytujúcom garancie čl. 6 dohovoru posúdi návrh osoby z toho hľadiska, či sú naplnené dôvody na obnovu konania. Uvedený článok však negarantuje úspech žiadateľa, teda že konajúci súd vždy dospeje k záveru, že tu sú dôvody na obnovu konania (taktiež IV. ÚS 161/2014).

21. Podľa názoru ústavného súdu z uvedeného vyplýva, že predmetný právny výklad krajským súdom nevykazuje nedostatky, ktoré by odôvodňovali záver o porušení práva podľa čl. 4 ods. 2 protokolu č. 7, preto bolo potrebné sťažnosť aj v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

22. Pretože sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľiek v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. septembra 2018